

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdu v právní věci žalobkyně: **IPP Invest s.r.o.**, se sídlem Jednořadá 1123/37, Praha, zast. JUDr. Ing. Ondřejem Horázným, advokátem se sídlem Ondříčkova 1304/9, Praha, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2020, č. j. 6 Af 10/2017 - 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2016, č. j. 54834/16/5300-22443-701226; tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Plzeňský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 8. 12. 2015, č. j. 1835547/15/2312-50522-402251 – platební výměr na daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2015.

[2] Stěžovatelka podala dne 25. 7. 2015 daňové přiznání k DPH za uvedené zdaňovací období, ve kterém vykázala nadměrný odpočet ve výši 628 054 Kč. Správci daně vznikly pochybnosti ohledně vykázaného nadměrného odpočtu, proto ji vyzval k jejich odstranění. Pochybnosti se však stěžovatelce odstranit nepodařilo, proto žalovaný napadeným rozhodnutím snížil uplatněný nadměrný odpočet na částku 124 614 Kč. Dospěl totiž k závěru, že nákup vozu BMW X6, ze kterého stěžovatelka uplatňovala odpočet, byl

zasažen podvodem na DPH. Proti platebnímu výměru správce daně podala stěžovatelka odvolání, které žalovaný zamítl (viz výše).

[3] V napadeném rozhodnutí žalovaný popsal objektivní skutečnosti svědčící o podvodu na DPH – stěžovatelka nakoupila vůz BMW za 2 900 000 Kč od společnosti TN COMPANY s. r. o., která jej nakoupila od BISHOP INVESTMENT s. r. o. Posledně uvedená společnost vznikla v listopadu 2014, je nekontaktní, nevykazuje podle podaných daňových přiznání žádné obchodní transakce (podává nulová daňová přiznání) a sídlí na virtuální adrese. Tuto společnost identifikoval správce daně jako tzv. *missing trader* – tato společnost neodvedla daň na výstupu.

[4] BISHOP INVESTMENT s. r. o. prodala vůz společnosti TN COMPANY s. r. o. za částku 2 850 000 Kč, která měla být uhrazena v hotovosti. Od této společnosti koupila stěžovatelka vůz za 2 900 000 Kč, vč. DPH (kupní smlouva byla uzavřena dne 29. 4. 2015), přičemž již dne 27. 4. 2015 uhradila částku 270 000 Kč v hotovosti, dne 28. 4., 29. 4. a 30. 4. 2015 částky 200 000 Kč v hotovosti; zbývající část kupní ceny (2 030 000 Kč) hradila z úvěru poskytnutého spol. s Autoleasing, a.s. Výše splátek činila 32 664 Kč, přičemž celkově měla stěžovatelka za automobil zaplatit 3 221 808 Kč (870 000 Kč v hotovosti a 72 splátek). Správce daně přitom zjistil, že vůz byl poprvé registrován v České republice dne 27. 11. 2014, kdy jej od oficiálního prodejce vozů BMW nakoupila společnost invest - s.r.o. za částku 1 991 259 Kč (vč. DPH). Stěžovatelka tak nakoupila automobil za cenu o cca 1 milion vyšší, než za jakou byl tento automobil pořízen jako zcela nové vozidlo. Tato cena (2 900 000 Kč) přitom převyšuje cenu, za kterou jsou obdobná vozidla běžně prodávána (obvyklá cena se podle žalovaného pohybuje v rozmezí 2 až 2,5 milionu Kč).

[5] Žalovaný tak uzavřel, že výše popsané objektivní okolnosti svědčí o tom, že plnění bylo zasaženo podvodem na DPH, o čemž stěžovatelka mohla a měla vědět. Při nákupu nejednala s péčí řádného hospodáře – rezignovala na důvěryhodnost svého obchodního partnera (TN COMPANY s. r. o.), který v době transakce fungoval na trhu přibližně půl roku a oficiálně se prodejem luxusních aut nezabýval. K předmětnému vozu byl nadto dne 27. 4. 2015 (tj. těsně před tím, než stěžovatelka vůz koupila) vystaven nový technický průkaz, ve kterém nebyli uvedeni předchozí majitelé vozu. Stěžovatelka nebyla dostatečně opatrná, když souhlasila s úhradou kupní ceny po částech v hotovosti, nikoli na oficiální účet zveřejněný u správce daně, nadto v době, kdy ještě se svým dodavatelem neměla uzavřenou kupní smlouvu – tu uzavřela až dne 29. 4. 2015, přičemž již před tím poskytla dodavateli částku nejméně 470 000 Kč v hotovosti (dne 27. 4. 2015 částku 270 000 Kč a 28. 4. 2015 částku 200 000 Kč). Postupovala nelogicky také v tom, že si neověřila obvyklou cenu vozů tohoto typu. S ohledem na uvedené proto žalovaný konstatoval, že stěžovatelka měla a mohla vědět o tom, že se plněním účastní daňového podvodu. Nepřijala přitom žádná opatření, na základě kterých by své účasti na daňovém podvodu mohla zabránit.

II. Rozhodnutí městského soudu

[6] Proti rozhodnutí žalovaného podala stěžovatelka žalobu, ve které zcela obecně uvedla, že předchozí majitele vozu nemohla znát. Nemohla proto ani vědět, že společnost BISHOP INVESTMENT s. r. o. nezaplatila daň. Jelikož není oprávněna zjišťovat údaje z evidence vozidel, ani to, zda si dodavatelé jejich dodavatelů plní své daňové povinnosti,

pokračování

jsou jí kladeny k tíži okolnosti, které nemohla ovlivnit. Správce daně tak neprokázal, že se plněním vědomě účastnila daňového podvodu.

[7] Městský soud žalobu stěžovatelky podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodnou zamítl. Zopakoval, že stěžovatelce byl odepřen nárok na odpočet DPH z důvodu její účasti na daňovém podvodu, o kterém existovaly objektivní skutečnosti. Zdůraznil především neobvyklý průběh celé transakce – stěžovatelka uhradila ještě před uzavřením kupní smlouvy v hotovosti statisícové částky (den po dni hradila částky 270 000 Kč a 3 x 200 000 Kč), z čehož dle městského soudu vyplývá její snaha vejít se do zákonného limitu pro výše denních hotovostních plateb. Zbývající část kupní ceny pak hradila prostřednictvím úvěru, celkově tak za vozidlo zaplatila přes 3,2 mil. Kč, což je vzhledem k obvyklé ceně vozů tohoto typu, která se pohybuje v rozmezí 2 – 2,5 mil. Kč, nepoměrně vysoká částka. Ostatní okolnosti dané transakce (výběr dodavatele, předchozí zkušenosti stěžovatelky s nákupem vozů BMW, obsah kupní smlouvy) považoval městský soud za spíše doprovodné, které jen dokreslují nestandardnost realizovaného nákupu. Zdůraznil, že stěžovatelce nebylo kladeno k tíži to, že jiný subjekt nesplnil své daňové povinnosti, ani to, že neznala předchozí majitele vozu – tyto okolnosti popsal žalovaný jako okolnosti svědčící o podvodném jednání, tj. ve spojitosti se samotnou existencí daňového podvodu. Z formálního hlediska byly všechny podmínky pro získání odpočtu splněny. Stěžovatelka však uskutečnila transakci v milionové částce, aniž by postupovala dostatečně obezřetně. Z popsaných okolností totiž o podvodném jednání minimálně mohla a měla vědět, resp. nemohla být v dobré víře, že se tohoto podvodného jednání neúčastní. Žalovaný tak podle městského soudu prokázal, že se stěžovatelka tohoto podvodu účastnila vědomě.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[8] Rozhodnutí městského soudu napadla stěžovatelka kasační stížností, ve které rozporovala svou vědomost o účasti na daňovém podvodu. Přestože k podvodnému jednání mohlo dojít, ona sama o něm nemohla vědět.

[9] Stěžovatelčin dodavatel (TN COMPANY s. r. o.) se sice nezabýval prodejem luxusních aut, zabýval se však jejich pronájmem, proto očekávala, že bude mít s nákupem těchto vozů dobré zkušenosti a kontakty. Prověřovala jej nahlédnutím do veřejných rejstříků, což považovala za dostatečné. Namítala také, že městský soud ani žalovaný při posuzování ceny nezohlednili výbavu vozu. Je přitom obecně známé, že u vozidel BMW je doplňková výbava velmi drahá. Ke způsobu úhrady kupní ceny uvedla, že částky v hotovosti platila jako zálohu na základě rezervační smlouvy. Snažila se transakci co nejvíce urychlit, proto hradila částky postupně v hotovosti. Důležité podle jejího názoru je to, že podstatná část kupní ceny byla placena transparentně přes bankovní účet. Žalovaný navíc zcela nedůvodně navýšil cenu o celkovou výši úvěru, vč. úroků, které však nebyly součástí kupní ceny. Úvěrová společnost by nadto neuzavřela úvěrovou smlouvu, pokud by neměla jistotu, že jde o řádný obchod. Zdůraznila, že předchozí zkušenosti s nákupem vozů BMW neměla – tyto zkušenosti nelze dovozovat z jediné nahodilé koupě, jak jí vytkl žalovaný. Namítala pak také to, že forma a obsah smlouvy není pro nárok na odpočet daně rozhodující. Podstatná je existence daňového dokladu, který řádně předložila.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelka žádnou z předestřených skutečností neuvedla v žalobě, ač tak učinit mohla. Jednotlivými skutečnostmi o sporné transakci se měl zabývat primárně městský soud v řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí. Současně pak zdůraznil, že v listopadu 2014 pořídila společnost invelt - s.r.o. dané vozidlo jako zcela nové za částku výrazně nižší, než za jakou jej jako ojeté pořídila stěžovatelka jen o pár měsíců později. Ve svém souhrnu zjištěné okolnosti bezesporu prokazují, že k podvodnému jednání skutečně došlo. Svou účast na něm však stěžovatelka neeliminována žádnými opatřeními, kterými by mohla svou dobrou víru prokázat. Formální ověření dodavatelů ve veřejných rejstřících nelze samo o sobě považovat za přijetí opatření, kterým by své účasti na podvodu zabránila. Naopak, čím větší náznaky nestandardního průběhu transakce existují, tím vyšší míru obezřetnosti by měl daňový subjekt vynaložit. Prokázání přijetí opatření zabraňujících účasti na podvodu je pak výlučně na stěžovatelce. Správní orgány nejsou povinny tato opatření vyjmenovávat či identifikovat, jejich úkolem je pouze prokázat objektivní skutečnosti, ze kterých vyplývá, že stěžovatelka o své účasti na podvodu věděla či vědět mohla a měla. To správní orgány prokázaly, své důkazní břemeno tak unesly. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatelky jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je řádně zastoupena (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Podstatou věci je posouzení otázky, zda se stěžovatelka realizací nákupu vozu BMW X6 účastnila podvodu na DPH, resp. zda o své účasti na podvodném jednání věděla či vědět mohla a měla, a zda tak správce daně (resp. žalovaný) její účast na podvodném jednání prokázal.

[14] V souladu s § 92 odst. 3 daňového řádu nese každý daňový subjekt povinnost tvrzení a povinnost důkazní. Daňové řízení totiž není ovládáno zásadou vyšetřovací, ale je založeno na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 Afs 54/2004 - 125, č. 1022/2007 Sb. NSS). Pokud jde o obsah povinnosti tvrzení a povinnosti důkazní ve vztahu k nároku na odpočet DPH, je nezbytné vycházet zejm. z § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v rozhodném znění (dále jen „zákon o DPH“), neboť právě tato ustanovení nárok na odpočet daně a podmínky pro jeho uplatnění upravují. Z těchto ustanovení vyplývá, že chce-li daňový subjekt nárok na odpočet daně uplatnit, je povinen tvrdit, že od jiné osoby, která musí být v době transakce také plátcem DPH, přijal určité zboží či služby, které zákon označuje jako zdanitelná plnění [§ 72 odst. 1 písm. a) zákona o DPH]. Současně musí svá tvrzení prokázat, což činí zpravidla svým účetnictvím. Daňový subjekt proto splní svou povinnost důkazní ve vztahu k tvrzením uvedeným v daňovém

pokračování

přiznání, předložili-li ke konkrétním transakcím daňový doklad s předepsanými náležitostmi.

[15] Prokazování odpočtu DPH je tedy nejprve záležitostí dokladovou, je však potřeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. Jestliže nedojde k uskutečnění plnění tak, jak daňový subjekt deklaruje na předložených dokladech, nepostačuje pro uznání nároku na odpočet předložení byť formálně správného daňového dokladu. Nárok na odpočet daně má totiž základ ve faktické existenci zdanitelného plnění jakožto předmětu daně, nikoli ve formálním dokladu. Daňový doklad proto nelze považovat za poukázku na odpočet daně, nezobrazuje-li věrně faktickou stránku věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 10/2010 - 71). Součástí prokázání uskutečnění zdanitelného plnění tak, jak je na daňovém dokladu deklarováno, je také povinnost daňového subjektu prokázat, že toto plnění přijal právě od subjektu na daňovém dokladu uvedeného, který je rovněž plátcem DPH (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2005, č. j. 5 Afs 188/2004 - 63). Pakliže by subjekt uvedený na daňovém dokladu plátcem nebyl, došlo by k narušení principu neutrality daně, který je jedním ze základních východisek systému DPH a brání obecné diferenciaci mezi legálními a protiprávními plněními (viz rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 12. 1. 2006, *Optigen*, spojené věci C-354/03, C-355/03 a C-484/03, bod 49).

[16] Neprokáže-li daňový subjekt přijetí zdanitelného plnění, či to, že zdanitelné plnění přijal od jiného plátce DPH – osoby uvedené na daňovém dokladu, nárok na odpočet mu vůbec nevznikne. Tyto situace je potřeba důsledně odlišovat od případné účasti daňového subjektu na daňovém podvodu, tj. od situace, kdy nárok na odpočet daňovému subjektu vznikl, neboť přijetí zdanitelného plnění od jiného plátce DPH prokázal, avšak je namístě jej odepřít, neboť vznikl na základě podvodného jednání s cílem získat nárok na odpočet DPH neoprávněně (podvodným nebo zneužívajícím způsobem). Odmítnutí nároku na odpočet je ovšem výjimkou ze základní zásady, kterou tento nárok představuje. Je proto na správci daně a žalovaném, aby *„dostatečně právně prokázal objektivní okolnosti umožňující učinit závěr, že osoba povinná k dani věděla nebo musela vědět, že plnění uplatňované k odůvodnění nároku na odpočet bylo součástí podvodu spáchaného dodavatelem či jiným subjektem operujícím v dodavatelském řetězci na vstupu“*; viz rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 21. 6. 2012, *Mahagében*, spojené věci C-80/11 a C-142/11, bod 49. Podvodem na DPH přitom judikatura Soudního dvora Evropské unie vymezuje situaci, kdy jeden z účastníků neodvede státní pokladně vybranou daň a další si ji odečte, a to za účelem získání zvýhodnění, které je v rozporu s účelem směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. 11. 2006, o společném systému daně z přidané hodnoty, neboť skutečné operace neodpovídají běžným obchodním podmínkám (srov. také rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 1. 2018, č. j. 5 Afs 60/2017 - 60, č. 3705/2018 Sb. NSS).

[17] Nejvyšší správní soud proto zdůrazňuje, že nárok na odpočet DPH nemůže být dotčen tím, že v řetězci dodávek je jiná předchozí nebo následná transakce zatížena skutečnostmi, o kterých plátce neví nebo nemůže vědět. Proto subjekty, které přijmou veškerá opatření, která od nich mohou být rozumně vyžadována, aby zajistily, že jejich plnění nebudou součástí podvodu, musejí mít možnost důvěřovat legalitě uvedených plnění, aniž by riskovaly ztrátu svého nároku na odpočet DPH odvedené na vstupu (viz

rozsudek Soudního dvora ze dne 11. 5. 2006 *Commissioners of Customs & Excise a Attorney General*, věc C-384/04, bod 33).

[18] Je-li tedy identifikován v řetězci podvod na DPH (resp. je postaveno najisto, v jakých skutkových okolnostech daňový podvod spočíval, aniž by musely správní orgány prokázat, jakým způsobem a konkrétně kterým z dodavatelů v řetězci byl spáchán podvod; srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 6 Afs 130/2014 - 60, č. 3275/2015 Sb. NSS), musí v souladu se závěry vyslovenými Soudním dvorem Evropské unie daňové orgány zkoumat subjektivní stránku, tj. zda stěžovatelka věděla nebo měla vědět, že se svým jednáním účastní tohoto podvodu. Pro posouzení subjektivní stránky je však zásadní právě přijetí takových opatření, která lze po daňovém subjektu rozumně požadovat, aby zajistil, že součástí tohoto podvodu nebude. Pakliže daňový subjekt taková opatření nepřijme, riskuje ztrátu svého nároku na odpočet DPH odvedené na vstupu. Jak vystihl devátý senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 15. 12. 2011, č. j. 9 Afs 44/2011 - 343: *„Závěry Soudního dvora tedy neznamenají pro podnikatele pouze bezbřehou ochranu nároku na odpočet daně, ale znamenají mimo jiné povinnost věnovat zvýšenou pozornost interním kontrolním mechanismům, aby v případě odhalení podvodného jednání nevznikly pochybnosti, že o podvodu věděli či se zřetelem ke všem okolnostem vědět mohli. Je totiž věcí podnikatelského subjektu, aby v zájmu minimalizace podnikatelského rizika přizpůsobil svou obchodní činnost konkrétním podmínkám a při sjednávání obchodních kontraktů (zvláště se značným finančním dopadem) se v rámci možností snažil dbát na bezproblémovost svých obchodních partnerů.“*

[19] Správce daně a žalovaný dospěli v případě nákupu vozu BMW X6 k závěru, že při realizaci této transakce došlo k podvodu na DPH. Jednoznačně identifikovali subjekt, který byl tzv. *missing trader*, tj. subjekt, který neodvedl DPH; tím byla spol. BISHOP INVESTMENT s. r. o., která prodala vůz spol. TN COMPANY s. r. o., od které poté vůz koupila stěžovatelka. Existence podvodného jednání – identifikace podvodu nebyla v této věci předmětem sporu. Ostatně, i sama stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla, že nerozporuje to, zda se její dodavatel dopustil daňového podvodu. Podstatou věci je otázka, zda stěžovatelka o tomto podvodném jednání mohla a měla vědět, tj. zda se ho vědomě účastnila.

[20] Nejvyšší správní soud je s městským soudem i žalovaným ohledně stěžovatelčiny vědomosti o podvodném jednání ve shodě. V projednávaném případě byly zcela jednoznačně identifikovány takové skutečnosti o podvodu na DPH, které ve stěžovatelce musely vzbudit podezření o tom, že jde o transakci zasaženou podvodem. Jak již konstatoval městský soud, zcela zásadní pochybnosti ohledně proběhnutí transakce přináší výše kupní ceny. Stěžovatelka nakoupila automobil za kupní cenu 2 900 000 Kč (vč. DPH), přestože byl tento vůz poprvé registrován v České republice v listopadu 2014, kdy jej nakoupila společnost invelt - s.r.o. od oficiálního distributora vozů BMW za částku 1 991 259 Kč (vč. DPH). Stěžovatelka tak pořídila ojetý automobil, jehož cena převyšovala cenu tohoto vozu jako zcela nového vozidla o zhruba 1 milion Kč. Již tato skutečnost je naprosto zarážející, neboť cena vozu logicky s jeho opotřebením klesá. Přestože původní cenu vozu nemusela stěžovatelka znát, bylo jen a pouze na ní, aby si skutečnost, zda kupní cena odpovídá ceně obvyklé, ověřila na základě průzkumu trhu před tím, než spornou transakci realizovala. Již obecným prověřením nabídek např. na internetu mohla stěžovatelka zjistit, že ceny těchto vozů se pohybují v rozmezí cca 2 – 2,5 mil. Kč, jak uvedl

pokračování

a do správního spisu doložil správce daně (viz úřední záznam ze dne 21. 9. 2015, č. j. 1548597/15/2312-00562-401685, jehož přílohou jsou nabídky stejného typu vozu).

[21] Pokud jde o namítanou výbavu vozu, Nejvyšší správní soud souhlasí s žalovaným v tom, že tyto skutečnosti stěžovatelka mohla a měla tvrdit již v daňovém řízení, resp. podané žalobě. Nic jí nebránilo, aby v podané žalobě specifikovala své požadavky na výbavu vozu v době, kdy jej pořizovala. Mohla a měla tedy tvrdit, co konkrétně kupní cena zahrnovala, resp. jak se výbava vozu v kupní ceně promítla a proč byla kupní cena odlišná od ceny obvyklé, přestože šlo o ojetý vůz.

[22] Nejvyšší správní soud však nepřehlédl, že výbava vozu v době jeho první registrace v České republice se od výbavy, v jaké jej nakoupila stěžovatelka, nijak zásadně nelišila. Správní spis totiž obsahuje také fakturu č. 1240022604 ze dne 21. 11. 2014, vystavenou na společnost invelt - s.r.o., která vůz nakoupila od oficiálního distributora vozů BMW (BMW Vertriebs GmbH) jako nové vozidlo. Tato faktura přitom specifikuje jednotlivé položky výbavy vozu. V porovnání s protokolem o převzetí ze dne 29. 4. 2015, kdy vůz stěžovatelka převzala, se výbava vozu nijak zásadně nezměnila. Přestože výbava vozu, resp. jednotlivé doplňky, které nejsou běžnou součástí určitého standardu vybavenosti, mohou výslednou cenu automobilu značně ovlivnit, toto rozhodně nebyl nyní posuzovaný případ, ve kterém stěžovatelka nakoupila ojetý vůz za cenu o zhruba 1 mil. Kč vyšší, než byla cena tohoto vozu jako zcela nového vozidla, a to v zásadě ve stejném vybavení.

[23] Také způsob úhrady kupní ceny vozu vzbuzuje o celé transakci zásadní pochybnosti. Stěžovatelka uzavřela kupní smlouvu dne 29. 4. 2015, přitom již dne 27. 4. 2015 zaplatila částku 270 000 Kč a dne 28. 4. 2015 částku 200 000 Kč v hotovosti. Následně v den uzavření kupní smlouvy (29. 4. 2015) a následující den (30. 4. 2015) uhradila další část v hotovosti (vždy 200 000 Kč). Zbývajících část pak hradila prostřednictvím úvěru. Přestože stěžovatelka tvrdila, že hotovostní platby představovaly zálohu na základě rezervační smlouvy, žádnou takovou smlouvu nepředložila. A tvrzení, že chtěla hotovostními platbami úhradu zálohy urychlit, je s postupem stěžovatelky *de facto* v rozporu, neboť celkem svému dodavateli poskytla 4 hotovostní platby ve 4 dnech, tj. v takovém časovém rozmezí, ve kterém by k realizaci bezhotovostního převodu celé zálohy bezesporu došlo. Fakticky svému dodavateli měla stěžovatelka poskytnout statisícové částky, aniž by měl tento dodavatel závazek předmět koupě stěžovatelce předat, a umožnit jí tak vlastnické právo k vozidlu nabýt (kupní smlouvu uzavřela až dne 29. 4. 2015, v den realizace v pořadí třetí hotovostní platby). Rozhodně tedy nelze říci, že by při realizaci celé transakce stěžovatelka postupovala obezřetně.

[24] Na výše uvedeném pak nemůže změnit nic ani skutečnost, že zbylou část kupní ceny vozu (2 030 000 Kč) hradila prostřednictvím úvěru. Stěžovatelka se totiž odpovědnosti za svá obchodní rozhodnutí a povinnosti tvrzení a důkazní ve vztahu k nárokovanému odpočtu nemůže zbavit odkazem na úvěrovou společnost, která podle jejich slov „by rozhodně neuzavřela úvěrovou smlouvu, pokud by neměla jistotu, že jde o řádný obchod.“ Podstatou věci je totiž nadměrný odpočet uplatňovaný stěžovatelkou – nikoli podmínky poskytování úvěrů úvěrovými společnostmi. A skutečnost, že žalovaný v napadeném rozhodnutí porovnal původní výši kupní ceny nového vozu (1 991 259 Kč) s částkou, kterou celkově stěžovatelka za tento nákup vynaložila (3 221 808 Kč – tj. včetně úroků z čerpaného úvěru), na uvedeném taktéž nic nemění, neboť to pouze dokresluje popsanou

situaci; ani cena uvedená v kupní smlouvě (2 900 000 Kč) by v kontextu všech výše popsaných okolností nemohla obstát.

[25] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že se zřetelem ke všem okolnostem sporné transakce (zejm. s ohledem na výši kupní ceny a způsob její úhrady) stěžovatelka musela vědět, že realizované plnění (nákup vozu BMW X6) bylo zasaženo podvodem na DPH, resp. že toto plnění neodpovídalo standardním obchodním podmínkám. I přes svou vědomost o těchto okolnostech stěžovatelka neučinila nic, čím by mohla svou účast na podvodu na DPH eliminovat. Bez jakéhokoli rozumného důvodu nakoupila ojetý vůz za částku, která neodpovídala jeho reálné hodnotě, přičemž cenu hradila způsobem, který rozhodně nelze označit za obvyklý.

V. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[27] Výrok o nákladech řízení vychází z § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu jejich náhradu Nejvyšší správní soud nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 16. března 2021

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu